

Hrdinové od Bílého hradu

(verze 1.5)

„Hospodoooo, nos na stůl!“ ozvalo se ode dveří a do hostince U Supího pařátu spadla trojice dobrodruhů. Mohutnému barbarovi v šupinové zbroji se u pasu houpal meč bastard a přes záda měl přehozený štít. Za ním do hospody vstoupil uličnický vypadající hobit. Pod potrhaným pláštěm s kápí zasvítla tu dýka, tu sada pakličů. Trojici uzavíral plavovlasý elf v tmavomodrém rouchu ozdobeném runami. Nikomu z nich nebylo víc než devatenáct.

Barbar se usadil k největšímu stolu uprostřed síně a jeho druhové ho následovali. Zatímco před ně hostinský stavěl poháry vína, barbar odepjal od opasku nadtý měšec – zřejmě dnešní výdělek. „Deme rozdělovat, pánové, a hezky za zásluhy,“ podíval se významně na hobita. „Já jsem na výpravě skolil kostlivce, obřího šтира...“

„Odpusťte, že ruším,“ ozval se starší muž od vedlejšího stolu, „smím se zeptat, kde jste na té výpravě byli?“ Když dobrodruzi vzhledli, zjistili, že okolní stoly jsou plně obsazené. V téhle krčmě sice o dobrodruhy nebývala nouze, ale nikdo ze štamgastů neodolal šanci poslechnout si dobrý příběh. Koneckonců, proto chodili právě sem. Mladíky potěšilo zejména zjištění, že mezi posluchači je i několik pohledných děvčat.

Hobit vyskočil na lavici a široce se uklonil. „Ale beze všeho, přistupte blíž,“ pronesl hlasem pouťového vyvolávače. „Drazí přátelé, dámy a pánové, vězte, že naše chrabrá družina dnes vykonala hrdinský čin a ochránila kraj před obávaným zbojníkem a rabiátem, zlým loupežníkem Grizzlandem, který se ukrýval před spravedlností v podzemí Bílého hradu!“

„No a jak jsem říkal,“ přerušil ho nakvašeně barbar, „na téhle výpravě jsem já vlastní rukou zabil oživlého kostlivce, obřího šтира, huňáče, a taky hrozného, dva a půl sáhu vysokého medvědodlaka!“ Pak s provinilým výrazem sklopil oči a dodal: „A jednoho skřítka. Ale to byla nehoda.“

Hobit se nenechal odradit a obrátil se zpátky k publiku: „To já nasazením vlastní kůže ochránil družinu před zeleným hlenem. A zelený hlen, panstvo, to není jen tak ledajaká věc. Abych vyvázl živ, musel jsem sám sebe popálit pochodní! Co víc, kdybych nešel první, možná by tu místo tady Krwella stála hromada slizu. Protože zelené hleny mají daleko raději větší kořist. Navíc jsem přemohl jeden a půl sáhu dlouhou kysu, v kohoutku stejně vysokou jako jsem já. A v neposlední řadě obřího netopýra, který by jinak roztrhal Roxana na cucky, a těžko domýšlet, co by se pak stalo těm skřítkům.“

„Tak ty jsi Roxan?“ obrátila se na elfa černovlasá dívka a přisedla si na lavici přímo k němu. „Vypadáš jako mocný kouzelník,“ upřela na něj hluboké oči a podohalila hluboký výstřih, „to jsi taky zabil nějaké příšery?“ „To tedy ano,“ usmál se sebevědomě elf, „a nerad bych, aby se na to při dělení odměny zapomnělo,“ houkl důrazně na barbaru. „Já jsem zabil obří krys, ghúla, štíra, kostlivec, huňáče a obřího netopýra.“

Barbar se zapřemýšlel: „Takže to máme pět nestvůr já, šest nestvůr Roxan, Krtonožka tři, potom když to přepočítáme na velikost...“ Počítání ovšem přerušily hlasy posluchačů. Hosté krčmy se dožadovali vyprávění. „Dobrá, dobrá, řekneme vám to celé od začátku,“ svolil barbar. „Ale mně i mým kamarádům docela vyschlo v hrdle!“

Jakmile byly číše dolity, dal se barbar do vyprávění. „Na Grizzlanda jsme se chystali několik dní. Krtonožka ho vystopoval až ke zřícenině Bílého hradu, a Roxan našel v místní knihovně starou mapu, prý po nějakých dobrodruzích, co se tam před lety utkali s černokněžníkem Angrou Mainjuem. Podzemí zříceniny má dvě patra a je plné nestvůr a tajných chodeb. Pokladu tam prý moc nezbylo, ale doufali jsme, že si odneseme alespoň Grizzlandovo naloupené zlato. A odměna vypsána na jeho hlavu taky dala pěkných pár zlatáků,“ usmál se a pohladil měšec. „Sestoupili jsme po schodech ve staré věži až do druhého podzemního patra a vydali se podle mapy nejkratší cestou do slavnostní síně. Tušili jsme, že když byl černokněžník poražen, Grizzland přesunul své doupě právě tam. Takže raději než do bludiště místností jsme vyrazili do dlouhé chodby přímo naproti schodišti. První odbočku jsme nechali bez povšimnutí, ale u další zatáčky zpozoroval Krtonožka něco zvláštního.“

„Všiml jsem si totiž, že jeden z kamenů ve zdi je ohlazený skoro do lesku,“ chopil se slova hobit. „Když jsem za něj vzal jako za kliku, kus stěny se otevřel. Byly to tajné dveře! Museli jsme je prozkoumat – v naší mapě nebyly zanesené, takže možná tudy ještě žádní dobrodruzi nešli a mohl tam zůstat nějaký poklad. A když ne to, při troše štěstí bychom aspoň mohli Grizzlandovi vpadnout do zad. Odbočili jsme tedy do tajné chodby. Minuli jsme schody do vyššího patra a pokračovali několik sáhů, kde se po levé straně oddělovala místnost plná lejster. A uprostřed té místnosti stál ghúl a žvýkal knihu.“

„Knihu! Zdroj vědění! A to tupé stvoření tam stálo a žvýkalo, jako kdyby to byl kus suchého chleba,“ rozhořčil se naoko elf. „Jistě uznáte, že jsem to nemohl nechat jen tak. Vstoupil jsem do místnosti, a když ke mně ghúl vzhlédl, vyslovil jsem Artak bábák.“ Ta slova pronesl s tajemným přízvukem a jako by se mu při nich v očích modře zablesklo. „Ghúl padl k zemi mrtev. Knihu jsem už nezachránil, byla příliš zničená. Ale její skon byl pomstěn.“

Vydali jsme se dál tajnou chodbou a za záhybem jsme našli malou místnůstku se schody do vyššího patra. Přímo před nimi však stál oživlý kostlivec. Jen co jsem vstoupil do místnosti, ohnal se po mně rezavou šavlí. Železo ho však před mými kouzly nemohlo ochránit. Modrým bleskem jsem mu rozbil lebku na tisíc kousků.

Když jsme vystoupali po schodech, ocitli jsme se na křižovatce. A tu jsme poznávali z mapy. Cesta rovně měla vést do místnosti, kde naši předchůdci už všechn

poklad vysbírali. Ale vlevo byla místnost s velkou truhlou, kterou prý nedokázali otevřít. Rozhodli jsme se zkusit štěstí. Přece jen, Krtonožka se v pakličích vyzná lépe než kdekjaký jiný dobrodruh.“

„Truhllice tam opravdu byla,“ vyprávěl hobit. „a v jejím víku číhala šipková past. Div že jsem zvládl uskočit. Ale jakmile vyletěla jedna šipka, už jsem věděl, kudy na to. Uvolnil jsem z víka háček, opatrně ho zachytil za hřebík a mohl jsem se věnovat zámku. Byl docela komplikovaný, ale já mám docela talent. O chvíli později se víko odklopilo. A přišlo zklamání. Uvnitř byly jenom tři skleněné flakónky plné obyčejné vody. Otočili jsme se zpátky ke křižovatce. Ale najednou jsme ucítili závan větru, jako by okolo nás něco létalo. Obří netopýr! Proletěl těsně nade mnou, kdybych byl jen o půl hlavy vyšší, možná bych tu teď stál bez uší.“

„K dalšímu náletu už netopýr nedostal šanci,“ navázal elf, „vyslovil jsem kouzelnou formuli a modrý blesk ho srazil na zem. Stejně jsme ale raději přidali do kroku a vrátili jsme se na křižovatku. A teď co dál? Vedla odtud ještě jedna cesta – do skrytých dveří. Nebýt mapy, nejspíš bychom si jich ani nevšimli. Ale když jsme nahlédli dovnitř, našli jsme v prachu stopy. Že by se Grizzland skrýval tady? Vydali jsme se tedy dlouhou, několikrát zatáčející chodbou. Na jejím konci byly schody dolů a kruhová místnost. Uprostřed byl mramorový podstavec, na kterém kdysi možná stála nějaká socha, ale teď byl prázdný. A stopy vedly po schodech dolů. Sestoupili jsme a prošli do další kruhové místnosti. A tam jsme našli i původce stop. Podle oblečení sedlák, kdo ví, kde se tu vzal. Jisté ale je, že podzemí se mu stalo osudným. Na jeho mrtvole si pochutnávaly dvě krysy.“

Posluchači tajili dech a hobit toho využil. Opět si stoupl na lavici a nasadil svůj nejdramatičtější hlas: „Přátelé, ty krysy byly velké, nelžu vám, od země až sem. Tělo dlouhé jeden a půl sáhu, tlustý chlupatý ocas další dva sáhy. Za sebou jsem slyšel zaklínadlo a zapraskání, jak Roxanovi vyšlehl z očí modrý blesk, a pak zápach spálených chlupů. Ale to už se druhá krysa vrhala na mě. Povalila mě na zem a chystala se mi prokousnout hrdlo. Jen tak tak jsem zpod jejich pařátů vyprostil ruku s dýkou a zabodl ji kryse do boku,“ završil příhodu dramatickým gestem vidličkou.

„Pokračovali jsme chodbou do další místnosti. Podlaha byla podezřele ohlazená a stěny taky. V poslední chvíli mě napadlo podívat se na strop, ale to už na mě cosi padalo a ocitl jsem se skoro v úplné tmě. Zelený hlen, blesklo mi hlavou! O tom jsem slyšel jen vyprávět. Věděl jsem, že mi zbývá nejvýše pár vteřin, než proleptá plášť a začne měnit moje maso na další zelený hlen. A věděl jsem taky, že proti němu účinkuje jenom oheň nebo mráz. Chtěl-li jsem si zachránit holý život, musel jsem tu věc spálit. A zkuste pálit věc, která vás obaluje po celém těle. Zhluboka jsem se nadechl a přiložil jsem si pochodeň na hrud. Pálilo to jako čert, cítil jsem spálené maso, ale cítil jsem taky, že sevření povoluje. Rychle jsem zvrátil ruku a spálil jsem se na zádech. A na ramenou a pak na stehnech. Už jsem věděl, že mám vyhráno, teď už jen stačilo hořící pochodní setřít z pláště zbytky. Tfu! A moji podaření kamarádi,“ dodal s posměšným důrazem, „stáli stranou a dívali se na to, jako by to byla zábava na divadle!“

„Taky že to byla docela legrace,“ usmál se barbar. „Představte si to, tady Krtonožka, celý zelený, točí se na místě a zapaluje se pochodní! Lepší než nějaký kejklič!“

Ale mě už svrběla ruka na meči. Byli jsme pod zemí snad hodinu a žádný pořádný boj! Nějaké krysy nebo slizy těžko počítat," odfrkl opovržlivě. „Vyrázil jsem v čele družiny dveřmi ven. A tam jsme zjistili, že jsme vyšli v té odbočce, kterou jsme úplně na začátku minuli. Zabočili jsme tedy znovu do té samé chodby. Otevřené tajné dveře jsme nechali být a místo toho po pár zatačkách došli do další místnosti.

Víte, jak se někdy říká, že stěny mají uši? Tak stěna v téhle místnosti měla ústa! Dokonce nás hlubokým hlasem přivítala a začala prosit o jídlo. Že prý se živí kovem. Jenže čím bychom tu věc nakrmili? Snad ne mým mečem! A stejně se mi nechtělo se zdí moc vybavovat. Vyrázil jsem dál a moji druhové za mnou. Uprostřed další místnosti byly točité schody nahoru, které hlídal kostlivec. Nebyl ozbrojený, ale stejně jsem ho jedním mocným úderem změnil v hromadu zlámaných kostí. Žádné zdržování, už jsem se nemohl dočkat slavnostní síně a našeho zbojníka.“

„A tahle nedočkavost nám pěkně zavařila," přerušil ho elf. „Krwel, tahle hora masa řinčící železem, vrazil do další místnosti jako hrom do police a něco tam probudil. Čert ví, co to bylo, vypadalo to jako nějaká houba. Ale začalo to ječet jako propíchnuté sele. Krwell po té věci ťal mečem, ale houba se jenom prohnula jako mladá větev a ječela dál. Nepomáhalo vůbec nic a ten řev muselo slyšet celé podzemí. Vběhli jsme do slavnostní síně, zabouchli za sebou dveře a po chvíli jakot ustal.

A my jsme konečně měli příležitost prohlédnout si síň. Byla veliká a podivně pravidelná. Vypadala spíš jako dvorana nějakého paláce než jako podzemní kobka. Stěny obložené ušlechtilým bílým mramorem, podlaha z černého obsidiánu, uprostřed jezírko s průzračnou vodou a na dně se třpytilo zlato!“

„Hezky si to tam Grizzland zařídil," přitakal hobit, „nebo ať už to zařizoval kdokoliv. Takhle bych chtěl taky bydlet. A když ne bydlet, aspoň si odnést to zlato. Skočil jsem do jezírka a zlaté lístky jsem olámал.“

„A v tom se rozrazily dveře a v nich stál Grizzland. V jedné ruce široký meč, ve druhé štít, v obličejí nazlobený výraz. Na tohle jsem se těšil celou dobu," zazubil se barbar. „Samozřejmě že jsem to byl já, kdo se mu postavil do cesty. Zkřížili jsme meče, chvíli kroužili okolo sebe, a pak se stalo něco, čemu nebudete věřit," rozhlédl se po napjatých tvářích posluchačů. „Místo aby zaútočil, hluboce zavrčel a v okamžiku se proměnil v obrovského černého medvěda. Grizzland byl totiž medvědodlak!“ Barbar nechal doznít zvuky úžasu, skočil na stůl a dal se do barvitého popisu litého boje. Uskakoval, kryl se, předváděl výpady. Vystoupení trvalo snad pět minut a na jeho konci ležel „medvědodlak“, kterého představovalo pečené sele, přibodnutý ke stolu mečem bastardem. „Když z něj život vyprchal, proměnil se opět v člověka. Uřízl jsem mu hlavu jako trofej a měšec jako odměnu. Pak jsem houkl na Krtonožku, že vykoupat se může i doma, a vyrázil dál. V plánu bylo projít černokněžníkovou doupě, kdyby tam náhodou ještě zůstalo nějaké zlato.

Místo zlata na mě však skočil huňáč. Viděli jste někdy huňáče modrého? Ne? Představte si rysa, velkého jako tele, s jasně modrou srstí. Má ostré drápy, z očí mu šlehají blesky a ze všeho nejraději má lidské maso. Tahle bestie na mě číhala ve tmě. Pak vyskočila a tady tyhle dlouhé škrábance mi nechala na památku. Ale nakonec stejně skončila s rozpáraným břichem," usmál se barbar samolibě.

„Poklad tam ale žádný nezůstal,“ řekl smutně hobit. „Jenom spousta bláta. V další místnosti byl sice taky bazének, ale místo zlatých plátků v něm byl nějaký sliz. Prošli jsme tedy otevřenými tajnými dveřmi a vydali se směrem k východu. Dlouhá chodba nás zavedla do menší místnosti. Sotva jsme si stihli všimnout jakési vylomené schránky ve zdi, když v tom jsme uslyšeli volání o pomoc.“

„V sousední místnosti se v koutě krčil skřítek a doráželi na něj dva obrovští štíři,“ pokračoval elf. „Samozřejmě jsme se mu hned vrhli na pomoc. Prvního štíra jsem spálil modrými blesky, a pak jsem dostal pocit, jako by mi magická síla ubývala. Potom se ozvalo zapraskání a ucítil jsem na zádech palčivou bolest s příchutí mé vlastní magie. Když jsem se otočil, stál proti mě huňáč a zářily mu oči. Ta potvora se za námi nejspíš plížila celou cestu a chtěla pomstít svého druha. Cítil jsem, že se ze mě pokouší vysát další magii. Tak to ne! Obrnil jsem svou mysl, zaostřil vůli a vyslovil zaklínadlo Magomegamix. Tam, kde před tím stál huňáč, zůstala jen hromádka rosolu.“

Barbar elfa sotva nechal domluvit a dychtivě navázal: „A já jsem se rozmáchl mečem a jednou ranou jsem druhému štírovi usekl jeho jedovatý ocas. Otočil se na mě klepety, ale zahnal jsem ho ke zdi a několika seky udolal... A pak jsem si uvědomil, že jsem zaslechl zaúpění. Skřítek ležel u zdi a přes břicho měl hlubokou ránu. Asi se pokoušel proplížit okolo a připletl se mi do rány. Zkusil jsem mu do úst nalít lektvar rudého kříže, ale bylo už pozdě.“

„Teprve teď jsme si všimli, že nás z chodby pozoruje několik párů očí,“ převzal slovo hobit. „Byli to další skřítki. Všechno to viděli. Když se na jejich kamaráda vrhli štíři, chtěli mu nějak pomoci, ale báli se. Alespoň nám neměli jeho smrt za zlé, sami viděli, že to byla nehoda. Tělo mrtvého druha vzali na ramena a odešli s ním za roh, do velkého skladiště, kde nejspíš bydleli. Šli jsme s nimi. První Krwell, pak Roxan a nakonec já. Když jsme procházeli mezi haraburdím, skřítki najednou jako jeden muž zapištěli a rozprchli se. Ze stropu se totiž přímo na nás snášel obří netopýr! Vypadalo to, že se chystá zarýt drápy do Roxana. Naštěstí jsem tu byl já, připravený oplatit mu dobrou službu. Vrhel jsem po netopýrovi dýku a ta se mu zabodla přímo mezi oči. Místo ostrých drápů na Roxana dopadla už jenom hromada mrtvého masa. Radost z toho neměl, ale byl naživu, mou zásluhou!“

„Ty abys neměl nějaké zásluhy“, rýpl si do něj elf. Hobit do něj přátelsky štouchl a pokračoval: „No, a tím vlastně naše dobrodružství skončilo. Další chodba nás zavedla do místnosti s mramorovou podlahou a odtud už to bylo jen kousek ke schoďšti ve věži. Vyšli jsme na denní světlo, vyměnili Grizzlandovu hlavu za odměnu, a teď jsme tady, mezi vámi!“ Uklonil se, sklidil potlesk posluchačů a další číši vína – kolikátou dnes už? Pak se posadil, utrl kus masa ze selete a pustil se do jídla.

Posluchači se pomalu obraceli ke svým vlastním pohárům a talířům, v krčmě zavládl klid a naši hrdinové zůstali sami. Tedy, skoro sami. Pár děvčat zůstalo u stejného stolu. Třeba ta černovláska, která se Roxanovi opírala o rameno a vyptávala se, jestli by jí nepředvedl kouzlo Meleniny krásy...